

Trả Nợ Bố

Trần Linh

Tôi là nam, 30 tuổi, mẹ không may mất từ khi tôi còn rất nhỏ. Tôi được bố giao lại cho bà ngoại và các dì để rảnh tay xây dựng gia đình mới. Rồi ông cũng toại nguyện khi có vợ con khác. Trong mắt ông chỉ có vợ mới xinh đẹp, các con dễ thương mà quên mất sự tồn tại của tôi. Ông không thăm nom cũng chẳng hỏi han gì về tôi, tiền bạc để nuôi tôi ông cũng không hề gửi bà ngoại một xu nào. Ngoại buồn, ám ức, giận dữ lắm nhưng có tự trọng, chẳng cần sự giúp đỡ của bố để nuôi nấng dạy bảo tôi.

Bố tôi giàu lắm, có nhà lầu xe hơi, ăn mặc sang trọng. Tôi lớn lên trong sự tò mò, khó hiểu rằng sao mình bị đối xử như thế. Cho đến một ngày, chuyện bố ly dị vợ được bàn tán xôn xao khắp nơi, hóa ra là bố keo kiệt, bủn xỉn, chi li quá mức. Ông có thể tiêu xài thoải mái cho cá nhân nhưng với người khác (kể cả ruột thịt) lại tính toán từng đồng. Vợ mới của ông nghe đâu sau đó lại cưới chồng Tây, dắt luôn hai đứa con ra nước ngoài.

Một thời gian sau, tôi lại nghe tin bố lấy vợ nữa. Lần này không như lần trước: *"Để xem mấy người hạnh phúc được bao lâu"*. Rồi bố có thêm một đứa con, tôi nghe nói giờ ông vui vẻ, yêu đời lắm, cả gia đình trông vô cùng hạnh phúc và viên mãn.

Rồi tôi bị bệnh nặng, tưởng chừng không qua khỏi. Không đủ tiền, ngoại sang hỏi bố tôi nhưng lại nhận được câu trả lời:

- Bệnh như thế có chữa cũng vậy, chắc gì đã sống được đâu. Mà để lâu thì nó đau lắm, thôi đem về nhà để nó chết ở nhà đi.

Nói rồi ông đưa cho ngoại 50 triệu, bảo là tiền cho tôi ăn uống tắm rửa rồi tiền làm đám tang khi tôi mất, đừng tìm ông nữa. Ngoại giận nhưng ráng cầm vì lúc đó khó khăn quá, được đồng nào hay đồng ấy.

Hơn một tuần sau, tôi nghe tin gia đình ông xây nhà mới rồi đi du lịch nước ngoài cả tuần lễ. Tôi ngoại lắm, ngoại ức đến mức lúc nào cũng khóc rống. Ngoại và các dì không bỏ cuộc, cố níu kéo sự sống cho tôi, đúng kiểu hết nước cũng cố mà tát.

Số tôi may mắn không chết, gặp quý nhân giúp đỡ chữa bệnh, đó là đoàn bác sĩ không biên giới, họ đưa tôi ra nước ngoài cứu chữa, kéo tôi lên khỏi địa ngục. Tôi điều trị thành công rồi dần khỏe lại, trở về với cuộc sống, đi làm IT - việc này tôi được dạy trong khi nằm viện ở nước ngoài - kiếm tiền phụng dưỡng ngoại. Giờ tuy không bằng ai nhưng công việc của tôi ổn định, thu nhập khá cao, mua được căn nhà khang trang, cho ngoại cuộc sống bớt khó khăn, động viên tinh thần ngoại. Hai bà cháu cô cút yêu thương nhau. Ngoại muốn tôi lấy vợ ..

Sáu năm trở lại đây bố tôi vỡ nợ, tiêu tan tài sản, vừa bệnh tật vừa phải nuôi con nhỏ và cô vợ thứ ba trẻ ham chơi hơn ham làm. Lúc trước ông hoành tráng bao nhiêu thì giờ thì thâm bấy nhiêu. Ông đến cầu cứu tôi, thật nực cười khi đến nhà ông chỉ nhận ra mỗi ngoại và các dì, còn tôi ông không biết (27 năm tôi và ông chưa từng chạm mặt). Về sau ngoại nói thì ông mới kêu tôi một tiếng con (lần đầu tiên tôi được gọi như thế). Ông hỏi xin tiền tôi, số tiền không ít để chữa bệnh, lo cho vợ con, lấy vốn làm ăn và thuê một căn nhà "coi cho được".

Tôi đưa ông 100 triệu, nói với ông những lời như nhiều năm trước ông từng nói với ngoại. Tôi gửi thêm 50 triệu là vì tính thêm tiền lời, không muốn nợ ông cái gì. Tôi trả hết cho ông rồi nói ông sau này đừng tìm tới đây nữa, tôi không có nghĩa vụ gì với ông cả. Ông đứng khóc nhưng tôi cho đấy là nước mắt cá sấu... Nhiều người chắc chắn sẽ nói tôi nhẫn tâm, bất hiếu nhưng thật sự đó là những việc tốt nhất tôi có thể làm cho ông, ông ấy không đáng được nhận thêm từ tôi bất cứ điều gì.

Chiều về tôi lấy xe chở ngoại đi mua sắm, đi ăn đi thăm "mộ" - chỗ mẹ tôi sống - và cũng mua đất xây mộ cho ngoại ngay gần mẹ tôi. Tôi đưa ngoại và các dì đi du lịch. Tôi hứa lòng mình phụng dưỡng ngoại và các dì thật tốt. Người mà tôi mang ơn suốt cuộc đời này là ngoại chứ không phải ông ta

